

eighty of the Republic of Azerbaijan and general principles of its legislation; in case the execution of an order falls beyond the competence of the court.

Procedural orders of the foreign courts should be executed under the procedures provided for by the Civil Procedure Code of the Republic of Azerbaijan, unless the international treaties agreed to be binding to the Republic of Azerbaijan lay down other procedures. The courts of the Republic of Azerbaijan may address the orders regarding certain procedural actions to the foreign courts. Foreigners, apatrides, foreign legal entities and international organisations may bring cases before the courts of the Republic of Azerbaijan if they feel their rights and legitimate interests have been infringed. In such cases foreign legal and natural persons should enjoy procedural rights and owe duties equal to those of the national legal and natural persons of the Republic of Azerbaijan.

Key words: civil procedure, international legal norms, legislation system, international treaties, regional treaties, implementation of legal norms.

УДК 343.237

Т. Г. ЦИБУЛІН,
здобувач

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВЕ ЗНАЧЕННЯ НЕВДАЛОГО ПОСОБНИЦТВА

Особливість кримінально-правової ролі пособника полягає у тому, що її реалізація не передбачає участі пособника у виконанні об'єктивної сторони складу злочину, який вчиняється іншим співучасником – виконавцем. Проте, незважаючи на зазначений фактор, дії пособника є суспільно небезпечними, а відтак і кримінально-караними. При цьому ступінь караності таких дій залежить від діяння виконавця злочину, оскільки відповідно до частини другої ст. 29 КК пособник підлягає кримінальній відповідальності за відповідною частиною ст. 27 і тією статтею (частиною статті) Особливої частини цього Кодексу, яка передбачає злочин, вчинений виконавцем. Таким чином, кримінальна відповідальність пособника напряду залежить від того, чи було виконавцем вчинено злочин, якому сприяло діяння пособника.

Водночас особливості змісту діянь пособника, а саме те, що роль останнього може бути повною мірою реалізована до вчинення злочину виконавцем, зумовлює існування наукової дискусії щодо з'ясування змісту правового поняття «невдале пособництво», а також стосовно кваліфікації дій такого пособника. У цьому контексті необхідно погодитись із Ф. Бурчаком, який зазначав, що особливість кримінальної відповідальності при невдалому пособництві полягає в тому, що в цих випадках потенційний виконавець ніяких караних дій не вчиняв і відповідно не може бути притягнутий до кримінальної відповідальності. Однак діяльність інших співучасників тут не обмежилася лише виявленням наміру, а тому питання про притягнення їх до кримінальної відповідальності має вирішуватись окремо [1, с. 183].

Питаннями, пов'язаними зі з'ясуванням сутності правового поняття «невдала співучасть» та розробкою пропозицій щодо кваліфікації такої співу-

часті, займались вітчизняні та зарубіжні вчені, до яких можна віднести М. Бажанова, А. Бірілло, Ф. Бурчака, М. Дурманова, О. Квашу, Н. Маслак, Р. Орловського, В. Пітецького та інших учених, які, однак, не досягли єдності думок у питанні правової оцінки аналізованого правового поняття, а тому воно потребує подальшого наукового дослідження.

Предметом розгляду при дослідженні невдалої співучасті, як правильно зазначає Н. Маслак, є дії осіб, що мають намір на вчинення злочину та бажають полегшити його вчинення, створити певні сприятливі для його вчинення умови шляхом залучення інших осіб (особи) до спільної злочинної діяльності. При цьому такої мети вони не досягають, оскільки потенційний співучасник (виконавець, пособник тощо) пропозицію відхиляє. Невдале пособництво може також виявлятися у наданні порад, вказівок, усуненні перешкод для вчинення злочину особою, яка відхилила пропозицію спільного вчинення злочину [2, с. 129].

Поряд із невдалим пособництвом у науці кримінального права порушується питання про необхідність з'ясування правового значення та наслідків невдалого підбурювання та невдалих організаторських дій. У цьому контексті В. Пітецький звертає увагу на причини відсутності нормативно-правового регулювання невдалих дій співучасників: чи свідчить така відсутність про некараність відповідних дій, чи це є законодавчою прогалиною, зумовленою, зокрема, заборорою кримінально-правової аналогії [3, с. 51].

А. Бірілло обґрунтовано виокремлює такі підходи до визначення ситуацій невдалої співучасті, а також констатує відсутність єдиної позиції щодо її кваліфікації: одні фахівців вважають, що невдала співучасть, зокрема підбурювання, має місце лише в тих випадках, коли підбурювач не зміг схилити підбурюваного до вчинення злочину. Інші поширюють невдалу співучасть також і на випадки, коли виконавець дав згоду на вчинення злочину, а потім відмовився від цього. Третя концепція тлумачить невдалу співучасть більш широко і передбачає випадки, які можна назвати безнаслідковою співучастю, у тому числі, якщо дії виконавця були припинені на стадії вчинення злочину [4].

Ми вважаємо, що з'ясування правової природи наслідків невдалого пособництва значною мірою залежить від способів пособницької діяльності у кожному конкретному випадку, а також від причин, внаслідок яких пособництво виявилось невдалим. М. Бажанов у цьому контексті зазначав, що випадки, коли змова на вчинення злочину було досягнуто, а вчинення злочину не вдалося (безрезультатна, безнаслідкова співучасть), якісно відрізняються від випадків, коли навіть не вдалося досягти змови, підшукати співучасника [5, с. 213]. На користь цього свідчить і диференційований законодавчий підхід до визначення способів пособництва, який передбачає виокремлення способів сприяння вчиненню злочину та способів приховування злочину. Суспільна небезпечність пособника, на наш погляд, залежить від його функції у спільному вчиненні злочину. Так, суспільна небезпечність пособника, який заздалегідь обцяв переховати злочинця, зняряддя чи засоби вчинення злочину, сліди злочину чи предмети, здобуті злочинним шляхом, придбати чи збути такі пред-

мети залишається незмінною, незалежно від того, чи було вчинено злочин виконавцем, чи ні.

У цьому контексті необхідно враховувати, що поведінка співучасників може розрізнятися за ступенем їх участі в злочині. Ю. Абакумова у цьому контексті наводить такий приклад: один пособник надав лопату для підкопу паркану з метою розкрадання, а інший – виготовив саморобний пістолет на випадок виявлення опору з боку охорони складу. Обидва співучасники є пособниками, і за характером їх ролі ніби однакові, але вони розрізняються за ступенем їхньої участі в злочині та за активністю поведінки. Роль другого пособника буде більш значущою в досягненні злочинного результату, хоча обидва співучасники відігравали другорядну роль [6, с. 48]. Таким чином, з огляду на відмінності ступеня участі у вчиненні злочину, відмінними можуть бути й правові наслідки невдалого пособництва у вчиненні злочину. На наш погляд, різними за своєю правовою природою мають бути наслідки пособництва за тієї умови, коли пособник дав пораду про вчинення злочину виконавцю, але останній нею не скористався, і випадок, коли пособник обіцяв приховати знаряддя вчинення злочину, чим закріпив рішучість виконавця на вчинення злочину, однак злочин не було доведено до кінця з причин його припинення працівниками правоохоронних органів.

Причини невдалого пособництва можуть бути різноманітними. Зокрема, М. Дурманов вважав, що невдале пособництво має місце у тому випадку, коли сприяння виконавцю здійснюється після його добровільної відмови від вчинення злочину (про що пособник не знав) або надання сприяння після вчинення злочину, а також після припинення злочину державними органами чи громадянами [7, с. 74–75].

Водночас у КК регламентовано лише правило кваліфікації дій інших співучасників у разі добровільної відмови від вчинення злочину виконавцем (співвиконавцем). Так, відповідно до частини першої ст. 31 КК, у разі добровільної відмови від вчинення злочину виконавцем (співвиконавцем), інші співучасники підлягають кримінальній відповідальності за готування до того злочину або замах на той злочин, від вчинення якого добровільно відмовився виконавець.

При цьому, як зазначалось, проявом невдалого пособництва є здійснення сприяння вже після добровільної відмови виконавця від вчинення злочину, а тому наведене правило кваліфікації до такого та до інших випадків невдалого пособництва не може бути застосоване.

Відсутність відповідної регламентації зумовлює існування наукових позицій, спрямованих на подолання цієї прогалини. Так, В. Пітецький вважає, що норми кримінального закону мають містити положення про те, що у разі недоведення виконавцем злочину до кінця з незалежних від нього обставин, решта співучасників несуть кримінальну відповідальність за готування до злочину або за замах на злочин. У свою чергу, на думку вченого, доцільно закріпити й норму про те, що особи, яким не вдалось з незалежних від них обставин організувати або схилити інших осіб до вчинення злочину, а також надати їм сприяння у його вчиненні, несуть кримінальну відповідальність за готуван-

ня до злочину [3, с. 52]. Перша із наведених науковцем позицій відображена у частині четвертій ст. 29 КК, відповідно до якої у разі вчинення виконавцем незакінченого злочину інші співучасники підлягають кримінальній відповідальності за співучасть у незакінченому злочині. Друга із позицій не закріплена у кримінальному законі, як і не закріплено правило кваліфікації у випадку, коли певне сприяння вчиненню злочину відбулось, але воно залишилось безрезультатним з причин, які залежали від виконавця (наприклад, пособник надав пораду, але вона не була прийнята виконавцем).

У свою чергу, Р. Орловський, аналізуючи питання про кваліфікацію невідлого пособництва, пропонує закріпити у кримінальному законі норму, відповідно до якої «якщо діяння пособника з незалежних від нього обставин виявиться невдалим, відповідальність настає за готування до відповідного злочину» [8, с. 143].

Результати аналізу наведених підходів свідчать про існування концептуальної відмінності між ними. Перший підхід є системним та передбачає правило кваліфікації, яке поширює свою дію на випадки невідлого організаторства, підбурювання та пособництва, а відповідно до другого пропонується закріпити норму, яка стосується винятково одного виду співучасника – пособника.

Системного підходу дотримується і О. Кваша, яка обґрунтовує доцільність доповнення ст. 29 КК частиною шостою, закріпивши при цьому таке положення: «якщо дії організатора, підбурювача або пособника є невдалими з незалежних від їх волі причин, відповідальність має наставати за готування до злочину» [9, с. 274–275]. Поряд із системним підходом наведене визначення характеризується такою конститутивною ознакою, як незалежність невідлої співучасті від волі таких співучасників. Виокремлення такої ознаки як обов'язкової свідчить про те, що іншим, очевидно, протилежним, має бути підхід до кваліфікації відповідних дій, якщо невдала співучасть була зумовлена проявом волі певного співучасника.

На наш погляд, очевидною є необхідність закріплення системного підходу до кваліфікації різних проявів невідлої співучасті: організаторства, пособництва, підбурювання. Застосування у нормах кримінального закону фрагментарних підходів до нормативно-правового регулювання окремих проблем правозастосування не сприятиме вдосконаленню такого закону і лише частково долатиме прогалини, які у ньому містяться. Враховуючи те, що кваліфікація діянь пособника нерозривно пов'язана із кваліфікацією діянь інших співучасників, закріплювати норму, яка б регламентувала правило невідлої участі лише цього виду співучасника є недоречним.

На користь такого підходу свідчать сучасні наукові дослідження, у яких обґрунтовується значна роль системного знання у забезпеченні якості таких досліджень. Системний підхід та зростання ролі системного знання зумовлені як новими потребами розвитку наукового знання, так і практичними потребами більш широкого плану. Наукова методологія повинна була знайти відповідні форми для вираження цих складних структур, залежностей і відносин, тому системні уявлення виявилися дуже своєчасними [10, с.8]. Не є винятком і

загальне вчення про співучасть у вчиненні злочину. Філософськими передумовами застосування системного підходу до цього кримінально-правового інституту є такі постулати: 1) система може бути зрозуміла як цілісна лише в тому випадку, якщо вона як така протистоїть своєму оточенню – середовищу; 2) розчленування системи приводить до поняття елемента – одиниці, властивості та функції якої визначаються її місцем у межах цілого, причому властивості цілого не можуть бути зрозумілими без урахування хоча б деяких властивостей елементів і навпаки. Елемент у системі співучасті повинен бути наділений рядом ознак і відповідати певним вимогам [11, с. 65]. Таким чином, дослідження лише одного елемента безвідносно до його значення як частини цілого може зумовити хибні висновки щодо його змісту, а у контексті досліджень, спрямованих на визначення шляхів вдосконалення законодавства – розробку необґрунтованих пропозицій про внесення змін до чинного законодавства.

Саме тому законодавчі положення, які б регламентували правило кваліфікації невідлого пособництва, мають передбачати й відповідні правила щодо невідлого організаторства та невідлого підбурювання, незалежно від того, чи це буде єдине правило, чи відповідні правила будуть відрізнятися залежно від виду співучасника.

Повертаючись до питання про кваліфікацію невідлої співучасті, зазначимо, що найбільш поширеною в науці кримінального права є позиція, згідно з якою невідла співучасть має бути кваліфікована як готування до злочину. Аргументом на користь такого підходу слугує сприйняття невідлої співучасті як підшукування співучасників, тобто створення умов вчинення злочину, яке є ознакою готування до злочину. Як зазначає Н. Маслак, «підшукування співучасників», яке становить зміст дій невідлого підбурювання та пособництва, слід розглядати як незакінчений процес, коли умови для вчинення злочину ще не створені і тільки створюються. Саме тому такі дії можна кваліфікувати як готування до злочину [2, с. 129].

Поряд із тим підхід до кваліфікації невідлого пособництва як готування до злочину поділяється не усіма дослідниками цих питань. Так, Ф. Бурчак обґрунтував позицію про те, що правило кваліфікації невідлого підбурювання і невідлого пособництва як готування до злочину спрацьовує не у всіх випадках, зокрема не спрацьовує при вчиненні злочинів зі спеціальним суб'єктом (наприклад, на сьогодні при дезертирстві – якщо виконавець нічого не вчинив, то не може бути готування до дезертирства, оскільки не було самого дезертирства) [1, с. 183–191].

Також у науці кримінального права обґрунтовується підхід, відповідно до якого невідла співучасть за різних умов може бути кваліфікована і як замах на злочин, і як готування до злочину. Так, Е. Саркісова вважає, що у випадку добровільної відмови виконавця від вчинення злочину дії організатора, підбурювача або пособника кваліфікуються як готування до злочину, яке охоплювалось умислом усіх співучасників, у тому числі виконавця. Аналогічно, на думку вченої, кваліфікуються дії таких осіб, якщо добровільна відмова від злочину виконавцем мала місце на стадії готування. Якщо ж злочин було розпочато, але виконавець добровільно відмовився від доведення його до кінця, або

злочин не був доведений до кінця з обставин, незалежних від виконавця, дії організатора, підбурювача або пособника слід кваліфікувати як замах на злочин, який мав намір вчинити виконавець із посиланням на статтю, яка передбачає вид співучасника [12].

Останній із наведених підходів є найбільш обґрунтованим. При цьому він частково закріплений у частині першій ст. 31 КК, оскільки відповідна норма передбачає наслідки добровільної відмови виконавця для організатора, підбурювача та пособника, а саме їх відповідальність за готування або за замах на злочин, залежно від стадії, на якій було здійснено відмову. Однак у контексті невідалої співучасті такий підхід є неповним, оскільки така співучасть може бути зумовлена не лише добровільною відмовою, а й діями правоохоронних органів чи іншими як незалежними, так і залежними від волі виконавця причинами. Саме тому є підстави визнати фрагментарним законодавчий підхід до регулювання наслідків невідалої співучасті.

Водночас окремої уваги потребує питання невідалої сприяння вчиненню злочину, коли пособник надав поради, вказівки, засоби чи знаряддя або усунув перешкоди вчиненню злочину, але такі дії жодним чином не сприяли вчиненню злочину з причин, які залежали від виконавця. За таких обставин, на наш погляд, відсутня конститутивна ознака співучасті, а саме спільність участі декількох суб'єктів у вчиненні умисного злочину. Отже, такі дії «невдалого пособника» не можуть кваліфікуватись ані як готування, ані як замах на злочин, що вчиняється у співучасті, оскільки фізична особа у пособника у такому випадку «не перетворюється».

Таким чином, КК потребує вдосконалення в частині закріплення правил кваліфікації невідалої співучасті, оскільки чинні норми регламентують лише випадок правової оцінки невідалої співучасті, коли виконавець здійснив добровільну відмову від вчинення злочину. З огляду на те, що причини, з яких злочин може бути не доведено до кінця, здебільшого не знижують суспільної небезпечності інших співучасників порівняно із такою причиною, як добровільна відмова співучасника, КК має містити норму, яка б враховувала й інші причини, а саме ті, які можуть залежати, а можуть і не залежати від волі виконавця.

Враховуючи, що одне правило оцінки невідалої співучасті уже закріплено у ст. 31 КК, то, на нашу думку, для забезпечення системності правового регулювання, й інші правила мають міститися у цій же статті. Реалізація такого підходу передбачає необхідність зміни назви цієї статті, а саме її доповнення вказівкою на невідалу співучасть: «Стаття 31. Добровільна відмова співучасників та невідала співучасть». У свою чергу, частина перша цієї статті має бути доповнена абзацом, який міститиме норму у такій редакції:

«У разі, якщо злочин не було закінчено з причин припинення злочинного діяння виконавцем за відсутності ознак добровільної відмови або з інших причин, які не залежали від волі підбурювача, пособника, організатора, кожен із таких співучасників підлягає кримінальній відповідальності за замах на злочин».

Список використаних джерел

1. Бурчак Ф. Г. Учение о соучастии по советскому уголовному праву / Бурчак Ф. Г. – К. : Наук. думка, 1969.
2. Маслак Н. В. Кримінальна відповідальність за готування до злочину : [монографія] / Маслак Н. В. – Харків : Право, 2010. – 232 с.
3. Питецкий В. Неудавшееся соучастие в преступлении / В. Питецкий // Российская юстиция. – 2003. – № 4.
4. Бирилло А. О. Уголовно-правовое значение неудавшегося соучастия [Электронный ресурс] / А. О. Бирилло // Управление в социальных и экономических системах : материалы XIX Междунар. науч.-практ. конф., 18 мая 2010 г., Минск / Минский ин-т управления ; редкол.: Н. В. Суша [и др.]. – Минск, 2010. – Режим доступа : <http://elibrary.miu.by/conferences!/item.uses/issue.xix/article.131.html>.
5. Кримінальне право України: Загальна частина : підручник / [за ред. М. І. Бажанова, В. В. Сташиса, В. Я. Тація]. – К.; Харків : Юрінком Інтер: Право, 2001.
6. Абакумова Ю. В. Кримінально-правова характеристика видів співучасників у злочині / Ю. В. Абакумова // Держава та регіони. Серія право. – 2010. – Вип. 3. – С. 48–54.
7. Дурманов Н. Д. Стадии совершения преступления по советскому уголовному праву / Дурманов Н. Д. – М. : Госюриздат, 1955.
8. Орловський Р. С. Кримінальна відповідальність за пособництво вчиненню злочину : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / Орловський Р. С. – Харків, 2000.
9. Кваша О. О. Співучасть у злочині: структура та відповідальність : [монографія] / Кваша О. О. – Луганськ : РВВДУВС ім. Е. О. Дідоренка, 2013. – 560 с.
10. Барабанщиков В. А. Б. Ф. Ломов: системный подход к исследованию психики / В. А. Барабанщиков // Психологический журнал. – 2002. – № 4. – С. 27–38.
11. Арутюнов А. А. Системный подход к общей теории соучастия в преступлении / А. А. Арутюнов // Право и политика. – 2001. – № 10.
12. Саркисова Э. А. Уголовное право. Общая часть : [учеб. пособие] / Саркисова Э. А. – Минск : Тесей, 2005. – 592 с.

Цибулін Т. Г. Кримінально-правове значення невдалого пособництва

У статті досліджуються наукові підходи до з'ясування сутності та визначення правил кваліфікації невдалої співучасті загалом та невдалого пособництва зокрема. Доведено необґрунтованість кваліфікації таких дій лише як готування до злочину чи як замаху на злочин. Набула подальшого розвитку позиція про необхідність кваліфікації невдалого пособництва як готування або як замаху на злочин залежно від причин, з яких злочин було не доведено до кінця, а також стадії його вчинення.

Ключові слова: співучасть, невдала співучасть, невдале пособництво, системний підхід, добровільна відмова, готування до злочину, замах на злочин.

Цибулин Т. Г. Уголовно-правовое значение неудавшегося пособничества

В статье исследуются научные подходы к выяснению сущности и определению правил квалификации неудавшегося соучастия в целом и неудавшегося пособничества в частности. Доказано необоснованность квалификации таких действий только как приготовление к преступлению или как покушение на преступление. Получила дальнейшее развитие позиция о необходимости квалификации неудавшегося пособничества как приготовления или как покушения на преступление в зависимости от причин, по которым преступление не было доведено до конца, а также стадии его совершения.

accomplice, organizer, each of these accomplices be criminally liable for attempting to commit a crime».

Key words: participation, participation unfortunate, unfortunate aiding, systematic approach, voluntary refusal, preparation of a crime, attempted crime.

УДК 343.353 (477)

А. О. ЧЕРНОВ,
здобувач

ЗДІЙСНЕННЯ ОСОБОЮ СВОГО ПРАВА ЯК ОБСТАВИНА, ЩО ВИКЛЮЧАЄ ЗЛОЧИННІСТЬ ДІЯННЯ

За приписами ст. 21 Конституції України усі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах. Охорона прав і свобод людини і громадянина забезпечується різними правовими засобами, включно з кримінально-правовою охороною, адже у ст. 1 КК України одним із завдань визначено правове забезпечення охорони прав і свобод людини і громадянина. Водночас у статтях КК України закріплена система кримінально-правової охорони від самоправних дій, тобто дій, які являють собою незаконне здійснення права, що завдає шкоди об'єктам кримінально-правової охорони. Така система складається із загальної норми (ст. 356 КК України); окремих складів злочинів, у яких криміналізовані конкретні види самоправних дій (наприклад, ст. 197¹ КК України «самовільне зайняття земельної ділянки та самовільне будівництво»); окремих складів злочинів, у яких криміналізовані конкретні види самоправних дій та встановлена диференціація кримінальної відповідальності залежно від суб'єкта їх вчинення (наприклад ст. 162, 163 КК України).

Наведені статті КК України покликані забезпечити охорону прав та свобод людини від випадків неправомірної реалізації іншої особою свого дійсного чи уявного права, що заподіяло ту чи іншу шкоду. Проте у статтях Загальної частини КК України, зокрема і серед переліку обставин, що виключають злочинність діяння, немає положення, яке б визначало умови правомірності заподіяння шкоди об'єктам кримінально-правової охорони у випадках законного здійснення особою свого права.

Питанням дослідження обставин, що виключають злочинність діяння, зокрема такої обставини, як здійснення особою свого права або законних повноважень, присвячено науковій праці таких учених, як П. Андрушко, О. Алієва, В. Аніщук, Х. Ахметшин, Ю. Баулін, О. Дудоров, О. Кваша, В. Михайлов, В. Навроцький, Л. Смірнова та ін. Більшість цих науковців досліджували інститут обставин, що виключають злочинність діяння, та конкретні види таких обставин, проте дослідження необхідності закріплення в КК України як однієї з цих обставин реалізації особою належного їй права, що заподіяло шкоду окремим об'єктам кримінально-правової охорони, проведене не було.

Виходячи з наведеного, метою статті є аналіз доцільності виокремлення такої обставини, що виключає злочинність діяння, як правомірна діяльність особи з реалізації належних їй прав.

Ключевые слова: соучастие, неудавшееся соучастие, неудавшееся пособничество, системный подход, добровольный отказ, приготовление к преступлению, покушение на преступление.

Tsybulin T. Criminal legal significance of the unfortunate aiding

Requirements to conduct accomplice, namely that the role of the latter can be fully realized by the executor of the crime, causes the existence of scientific discussion to clarify the content of the legal concept of «aiding unfortunate», and for training actions of the abettor.

In the science of criminal law reasonably distinguished such approaches to determine the situations of unsuccessful participation and stated lack of a unified position on her qualifications: some experts believe that the unfortunate complicity, including incitement takes place only when the instigator was unable to persuade instigated crime. Others spread unsuccessful participation also in cases where the singer has agreed to commit a crime, and then abandoned it. The third concept interprets unsuccessful participation more widely predicted by cases that can be called complicity without consequences, including cases, when if the singer suspended action on the stage of the crime.

The article concludes that the clarification of the legal nature of the consequences of a failed aiding largely depend on your activity of abettor in each case, as well as the reasons due to which complicity was unfortunate.

Therefore, different in its legal nature should be consequences for aiding in the condition when the abettor gave advice about the crime to singer, but the singer did not use it, and consequences in the case where abettor promised to hide instrument of crime and the singer affirmed determination to commit a crime, but offense was not brought to an end because of the reasons for his termination by law enforcement officers.

However, the Criminal Code governs only rule of qualification of other participants in the event of a voluntary abandonment of the crime executor (collaborator). This situation is not conducive legal regulation due evaluation failed aiding and therefore should be improved.

In addition, the article proves that there is a clear need for a systematic approach to securing qualification various manifestations of unsuccessful participation: aiding, abetting and aiding not only unsuccessful. The use of the criminal law fragmented approaches to legal regulation of certain issues of law not contribute to improvement of the law and only partially overcome gaps that it contains. Given that the qualification acts accomplice inextricably linked to the actions of other qualified partners, fix a norm regulating usually unsuccessful participation only this type of accessory is inappropriate.

Thus, the CC needs to be improved in terms of securing qualification rules of failed complicity because existing rules governing the only case of an unsuccessful legal assessment of complicity when singer made a voluntary renunciation of the crime. However, given that the reasons for which crime can not be brought to an end, for the most part do not reduce social danger other participants in comparison with that cause as voluntary refusal accomplice, the Criminal Code should contain a provision that takes into account other reasons namely those that can vary or may not depend on the will of the Executive.

Given that one rule an evaluation of participation already enshrined in Article 31 of the Criminal Code, it is, in our view, advisable to ensure consistency of legal regulations and other rules are contained in the same article. Implementation of this approach involves the need to change the title of this article, namely the addition of an indication of a failed complicity: «Article 31. Voluntary refusal accomplices complicity and failure». In turn, the first part of this article should be supplemented by the paragraph that contains the rule as follows:

«If the crime was not completed for reasons termination of a criminal act executive in the absence of voluntary failure or other reasons that do not depend on the will of the instigator,